

Підсумовуючи отримані в процесі дослідження результати можна зробити висновок, що управління асортиментною політикою потрібно розглядати як складний процес, який орієнтований на досягнення низки часткових цілей задля реалізації загальної мети діяльності суб'єкта ринку, якою є ефективне та стабільне функціонування, досягнуте за рахунок гармонійного поєднання споживчих потреб із підприємницькими можливостями.

1. Балабанова Л.В. Маркетинг підприємства: [навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл.] / Л. В. Балабанова, В. В. Холод, І. В. Балабанова; М-во освіти і науки України, Донец. нац. ун-т економіки і торгівлі ім. М. Туган-Баранівського, Шк. Маркетингового менеджменту. – Донецьк: ДонНУЕТ, 2010.- 599 с.

ОСНОВИ ЕФЕКТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ РЕСТОРАННОГО ГОСПОДАРСТВА

Антипова А.М.

Науковий керівник – Баландіна І.С., канд. екон. наук, доцент

Ресторанне господарство є однією з форм розподілу матеріальних благ між членами суспільства і сприяє раціональному використанню харчових ресурсів країни. Як суб'єкт економічної діяльності заклади ресторанного господарства сприяють збереженню здоров'я людей, зростанню продуктивності праці, підвищенню якості навчання, економічним використанням харчових ресурсів, зменшенням часу на приготування їжі у домашніх умовах.

Метою ресторанного господарства є повне задоволення постійно зростаючих матеріальних та духовних потреб населення. Розглядаючи саме матеріальні та духовні потреби населення багато закладів ресторанного господарства намагаються створювати оригінальні та унікальні умови харчування, а також пропонувати широку номенклатуру послуг споживачам продукції та послуг громадського харчування. [1, с.149].

Ефективність діяльності являє собою комплексне відображення кінцевих результатів використання всіх ресурсів виробництва за визначений проміжок часу. За допомогою визначення ефективності діяльності підприємства ресторанного господарства можна побачити чи доцільно дане підприємство використовує отримані ресурси, чи якісно надаються послуги, чи повністю задоволені споживачі ними. З економічної сторони рахується правильність використання ресурсів, різниця між прибутком і затратами, доцільність роботи даного підприємства.

Для того, щоб ефективно використовувати виробничі ресурси на

підприємствах ресторанного господарства, необхідно створювати графік виходу працівників на роботу, враховуючи зайнятість закладу в той чи інший день. Для того, щоб ефективно використовувати сировинні ресурси, необхідно замовляти та використовувати саме ту кількість сировини, яка необхідна для приготування певної страви, потрібно перераховувати затрати сировини залежно від сезонності.

Сучасні заклади ресторанного господарства використовують багато додаткових послуг, що робить їх більш конкурентоспроможними на ринку послуг харчування. Вони використовують живу музику, дитячі кімнати, приготування у присутності клієнта та багато іншого.

Рівень економічної ефективності залежить від різноманіття взаємозалежних факторів. Усе різноманіття факторів росту ефективності можна класифікувати по чотирьох ознаках:

1) джерелам підвищення ефективності, основними з яких є: зниження трудо-, матеріало-, фондо- і капіталоємності виробництва продукції, раціональне використання природних ресурсів, економія часу і підвищення якості продукції;

2) основним напрямкам розвитку й удосконалювання виробництва, до яких відносяться: прискорення науково-технічного прогресу, підвищення техніко-економічного рівня виробництва; удосконалювання структури виробництва, впровадження організаційних систем керування; удосконалювання форм і методів організації виробництва, планування, мотивації, трудовій діяльності й ін.;

3) збільшення задоволеності споживачів за допомогою надання додаткових послуг.

4) рівневі реалізації в системі керування виробництвом, у залежності від якого фактори підрозділяються на:

а) внутрішні (внутрівиробничі), основними з яких є: освоєння нових видів продукції; механізація й автоматизація; впровадження прогресивної технології і новітнього устаткування; поліпшення використання сировини, матеріалів; удосконалювання стилю управління й ін.;

б) зовнішні – це удосконалення галузевої структури промисловості і виробництва, державна економічна і соціальна політика, формування ринкових відносин і ринкової інфраструктури й інші фактори [1].

Перспективні можливості відкриваються для будь-якого підприємства ресторанного господарства в будь-якій ситуації, але для того, щоб ними скористатися, підприємство повинно мати визначений потенціал. Звичайно, придбати «універсальний» потенціал, придатний

на усі випадки життя, неможливо, але просунутися на цьому шляху до одержання реальних переваг на ринку представляється здійсненною задачею.

1. Аветисова А.О. Структурні зміни на ринку ресторанного господарства [Текст] / А.О. Аветисова, М.М. Левченко, Н.С. Палій, Н.Д. Роберман, С.В. Сорока. – Донецьк: ДонДУЕТ ім.Туган-Барановського, 2003. – 177 с.

ПРОБЛЕМИ І ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ЕТНІЧНОГО ТУРИЗМУ В ОДЕСЬКІЙ ОБЛАСТІ

Саєнко К.О.

Науковий керівник – Гордієнко Т.В., асистент

У даний час одним з найперспективніших видів туризму є етнічний, який заснований на інтересі туристів до справжнього життя народів, до ознайомлення з народними традиціями, обрядами, творчістю та культурою.

Загальноприйнятої дефініції поняття «етнічний туризм» наразі не розроблено, так цей вид туризму може бути представлений декількома різновидами:

- «традиційний», що включає відвідування існуючих поселень, які зберегли особливості культури та побуту певних народів [1];
- «музейний», при якому відбувається знайомство туристів з музеями народного побуту, в тому числі з тими, які розташовані «під відкритим небом»;
- «ностальгічний», особливістю якого є бажання людей побувати і дізнатися історію тих місць, звідки були родом їх предки;
- «аборигенний», який являє собою туризм з участю (залученням) представників корінного населення [2].

Аналіз статистичних даних дозволив зробити висновки про те, що Одеська область є одним з лідерів серед інших регіонів України за кількістю туристичних підприємств, обсягом наданих послуг та середньообліковою кількістю працівників таких підприємств, кількістю обслугованих екскурсантів та іноземних туристів. Тому можна говорити про те, що туристична діяльність є однією з галузей спеціалізації Одещини на ринку туристичних послуг України.

Варто відмітити, що у плані розвитку туризму, в тому числі й етнічного, Одеська область має сприятливі природно-кліматичні умови, багаті рекреаційні ресурси, а також гармонійне поєднання різних етносів і культур, тому що на території Одещини проживає понад 130 національностей.